

deraf, er jeg ikke i Stand til og ikke bemyndiget til at sige Noget om. Men det ærede Medlems Frøgt for, at et Kreatur ikke kan trækkes fra vedkommende Stald, er vistnok Noget, der må staa for hans egen Fantasis Regning, og jeg tror ikke, at det er nødvendigt at sætte Noget ind i Loven om, at en Dyr — saaledes som han nævnedes det — kan trækkes af Baasen, medens den bliver vængjort, idet den praktiske Udførelse af Loven sikkert meget hurtigt vil føre til et Resultat om, hvorledes det skal gaa til. Forøvrigt kan jeg sige det, at det har været Udvalgets Mening, at saafremt der skulde være nogenjombest Udsligt til at naae et praktisk Resultat af Sagen, var det nødvendigt, at vi fra vor Side i denne Samling behandlede den til Ende og lod den gaa over til Landsthinget. Hvorledes Resultatet vil komme til at se ud, vide vi selvfølgelig ikke Noget om, men efter den ærede Ministers Udtalelser synes det jo ganske vist ikke, at han har synderlig Tidus til enkelte Bestemmelser, som Flertallet har indsat i sit Forslag. Netop derfor har det imidlertid den allerstørste Interesse at faae Landsthingets Mening at vide, og da vi jo ere rykkede et godt Stykke hen paa Vinteren og nu ikke pleie at have Rigsdag længere end til den 1ste April, skjønner jeg ikke rettere, end at vi bør hurtigt muligt se at blive færdige her for at faae Sagen sendt til Landsthinget. Jeg anbefaler derfor Thinget at følge Flertallet og vedtage dets samlede Ændringsforslag, og forkaste begge de Uændringsforslag, der ere stillede af de ærede Medlemmer for Randers Amts 4de Valgkreds (Bønløkke) og Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen).

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgkreds): Jeg har ikke omtalt, at der skulde vises hverken Tillid eller Mistillid til den høitærede Minister; mine Udtalelser gaa ikke i den Retning, saa det kunde den ærede Ordfører have sparet sig. Naar den ærede Ordfører vil ligesom underkaste mit Forslag, navnlig Forslaget under Nr. 1, en Slags mindre velbillig Kritik, idet han saaledes mente, der skulde have staaet, hvilke Dyr der skulde leve, og lignende, saa vil jeg sige, at dersom jeg vilde underkaste det Forslag, som er stillet af Flertallet, en lignende Kritik, skulde jeg kunne opstille mange kunstige Ting, som den ærede Ordfører ikke kan finde i mit Forslag. Jeg skal blot nævne et Par Ting, og hvis det ønskes, skal jeg gjerne nævne flere. Naar der staaer, „at Staten godtgjor Foreningerne efter Regning“, saa er der ikke sat nogen Grænse for, hvor stor Godtgjor-

relsen skal være. Foreningerne kunne sætte hele Erstatningsbeløbet op paa Regningen. Naar det endvidere staaer i næste Stykke, at Foreningerne erstatte $\frac{2}{3}$ af tuberkuløse Dyrs for Nedslagningen tagerede Salgsværdi, saa er det vistnok et meget flydende Begreb og vistnok mere flydende end det, den ærede Ordfører omtalte, men det er Noget, som er for smaat for mig, det skal jeg ikke bpholde mig ved. Hvad der virkelig har Betydning for mig, er Sagens Realitet, at Sagen kan blive løst, men det er nu saa, at ad den Vej, som de Høitærede Minister ind paa, og som den høitærede Minister er slaaet ind paa med Hensyn til Dyrslægtelshen, bliver Spørgsmaalet ikke løst. Det vilde være urimeligt, hvis man vilde løse Spørgsmaalet paa den Maade. Man bør gaa en af to Veie, enten bør Tuberkulosen tages ud af Loven, eller man bør stille sig saaledes, at det, man vil hde, kommer Alle til gode, og ikke Foreninger eller nogle Enkelte. En af de to Veie må man gaa. Enten man byder Lidt eller Meget, bør man stille det saaledes, at det kommer Alle til gode og ikke Foreninger, ikke nogen Enkelt. Det vilde være aldeles urimeligt, hvis man vilde paahyde alle disse strenge Bestemmelser, som her ere foreskrevne i Lovforslaget, og kun tilbyde nogle Enkelte Begjæringerne. Hvis man skal løse Spørgsmaalet, bør man gaa en af de to nævnte Veie, men jeg vilde meget hellere, hvis man skulde tage Tuberkulosen ud af et Lovforslag som dette. Hvis Spørgsmaalet imidlertid ikke kan løses paa anden Maade, saa siger jeg: Lad Spørgsmaalet staa uløst, og lad os se Tiden an. Enten mit Forslag kan kritiseres i den ene eller den anden Retning, peger det i den rigtige Retning, og det er ad den Vej, man kommer til at løse Spørgsmaalet. Naar den høitærede Indenrigsminister udtalte, at man ikke for Alvor fra privat Side har gjort Noget for at modvirke denne Sygdom, vil jeg i Modsetning til den høitærede Minister paasta, at der for Alvor fra mange Sider er gjort Noget for at løse dette Spørgsmaal, men vedkommende Kreaturer raader kun over sin egen Besætning og kan jo ikke tvinge Andre til at foretage Noget. Det er Lovgivningsmægtens Sag at foreskrive Regler i saa Henseende, men jeg tør som sagt paasta, at der for Alvor er gjort Meget fra mange Sider for at løse dette Spørgsmaal. Naar Ministeren sagde, at man skulde hde en passende Støtte fra Statens Side, saa siger jeg: Ja, lad os gjøre det, men enten man vil gaa til Nedslagning, eller hvad det nu skal være, saa må man blive enig om,